

Vippilerin Ülkesi

Mustafa Kabakçı

Dağlar arasında bir ülke Vippilerin Ülkesi. Yeşilin her türü, masmavi gökyüzü, kuşlar, çiçekler görünmez bir elin idaresinde doyumsuz bir musiki icra ediliyor. Bu ülkede yaşayanların ismi Vippi, bundan dolayı ülke sahiplerinin adıyla anılıyor Vippilerin Ülkesi.

Vippiler, son derece güler yüzlü, kibar mı kibar, ufak tefek yapılı, narin yaratıklar. Vippiler, doğarken sırtlarında bir torba ile doğuyorlar. Torbalarında sayısını bilmedikleri, saymaya da ihtiyaç duymadıkları miktarda el içi büyüklüğünde yumuşak, hoş kokulu kürk parçaları var. Vippilerin ne zaman başladığını

bilmedikleri bir gelenekleri var. Bir Vippi herhangi bir yerde, başka biri ile karşılaştığı anda, O'nu güler yüzle selamlıyor, iyilik ve güzellik diliyor, daha sonra sırtındaki torbadaki kürk parçalarından birini alıp karşındakine hediye ediyor. Bunun manası; seni seviyorum, sana dostum.

Bu gelenek Vippilerin Ülkesi'nde sonu gelmez, tadına doyumaz bir mutluluk kaynağıydı.

Ülkenin üst taraflarında, yüksek dağların yamacında bir mağara vardı. Bu mağarada siyahla yeşil arası rengi olan dev cüsseli, iri ayaklı, koca dudaklı bir varlık yalnız başına yaşıyordu. Mağarasının kapısından karanlık gözleriyle Vippilerin Ülkesine bakar, için için kızardı.

—Böyle ülke mi olur? Uyuşuk pislikler! Ülke dediğinde hırs olmalı, rekabet olmalı, koşmalılar, kavga etmeliler! Hayat dediğin öyle yaşanır.

Günlerden bir gün, sabah erken Vippilerin Ülkesi'ne indi. Ülkenin girişinde, sabahın ilk ışıklarıyla beraber bahçesinde çalışan bir Vippi O'nu gördü, doğruldu, işine ara verdi. Kendilerinden çok farklı bu yabancı O'nu

korkutmadı, bahçe kapısına çıktı.

—Ey yabancı ülkemize hoş geldin. Sana güzel bir gün diliyorum.

Dostluğumun nişanesi olarak bu kürkü verebilir miyim?

—Hoş bulduk Vippi, ben de seni selamlıyorum ben de sana dostum.

Dostluğumun belirtisi olarak izin verirsen kürkünü almayacağım.

—Niçin?

—Siz bu kürkü her karşılaştığınıza veriyor musunuz?

—Şunu hiç düşünmedin mi? Böyle her gelene kürk verirsen, torban bir gün boşalacak. Sen karşıdakine iyi kürklerinden vereceksin. O, sana kötüsünden verecek. Ve bir gün torban ya boşalacak ya da kötü kürklerle dolacak.

Kürkü iade etti, ülkeden çıktı. Mağarasına tırmanırken kötü kötü sırtıyor, başını sallıyordu.

Bahçesine çalışmaya geri dönen Vippi'yi aldı bir düşünce:

—Yabancı haklı, böyle gelenek mi olur kardeşim, nasıl da düşünemedim!

İşini bitirdi. Çapa omzunda, düşünceli yürüyordu. İnşallah kimseyle karşılaşmam diyordu.

—Hey dostum bu ne dalgınlık?

—Ben mi? Evet! Evet! Gayri ihtiyari eli torbaya gitti. Arkadaşı neşeyle gözlerine bakıyor, elinde kürk bekliyordu. Eli torbadan boş geldi.

—Bak, sen benim en sevdiğim arkadaşısın. Sana bir değil, birkaç kürk verebilirim. Ama ne bu kardeşim! Ver, ver! Gelenekse gelenek. Ya bir gün kürkler bizim torbamızda birikirse! Sen şu kürkünü geri al. Bundan sonra önümüze gelene hediye vermeyelim.

—Hiç düşünmemiştim! Ama haklısın demiş, ikinci Vippi.

Bu düşünce bütün ülkeye yayılmış. Vippiler başlamışlar birbirlerinden kaçmaya. Artık hediye vermek istemiyorlarmış. Senin kürkün

az, benimki çok yarışıyla beraber hırsızlıklar, soygunlar başlamış. Vippiler sırtlarında bulunan torbalardan da şikâyete başlamışlar. Torbalar sırtımızda, kürkümüzü görüp gözetemiyoruz demişler. Herkes hastanelere koşmuş, ameliyatla torbaları öne aldırılmışlar. Fakat Vippiler'in belleri o kadar narin ki, bu yükü taşıyamamış, hasta olmuşlar. Bunun üzerine bir banka kurmuşlar, herkes kürkünü bankaya yatırmış. O günden sonra Vippilerin Ülkesinde, Vippilerin en büyük övüncü banka cüzdanları olmuş.

Mağaralı çirkin, bu kadarını da istememiş demiş. Mağarasında bulunan sivri ve renkli taşları toplamış, Vippilerin Ülkesine gelmiş.

—Ey Vippiler! Çok güzel ve ucuz taşlarım var, alın, torbalarınıza koyun, hediyeleşin. Geleneğiniz geri gelsin demiş.

Vippiler çok sevinmişler, bolca satın almışlar, teşekkür etmişler. Fakat torbalarına koydukları taşlar, kürk yumuşaklığına alışmış ve torbalarını çizmiş, kanatmış, acı vermiş. Torbaları kanla dolmuş.

Bütün hediyeleşmeye rağmen mutluluk Vippilerin ülkesine geri dönmemiş.

Sevgili yol arkadaşlarım. Bu bir fantezi hikâye. Her şey hayali! Gerçek mi istiyorsunuz?

Bu ülke 30 yıl önceki Türkiyemizdi. Pişirdiğimiz yemeği komşusuz yiyemiyorduk. Veren el alan eli görmezdi. Sadaka taşlarımız vardı. Almancılarımız eski püskü arabalarla dağ gibi bağajlarla yurtdışından geliyordu. Köydeki çobanın bile hediyesi alınmıştı. Güler yüzle selam sadaka sayılırdı.

Şimdi renkli taşlarımız var. adına; Anneler günü, babalar günü, öğretmenler günü, sevgililer günü diyoruz. Bayramlarda tatildeyiz. 364 günü unutulmuş annelere, üç yüz altmış beşinci gün götürdüğümüz çiçekler dikenleriyle gönülleri kanatıyor. Almancılarımız gıcır gıcır koca koca otomobilleriyle caddelerimizi süslüyor. Kredi kartlarımız var. Tüketiyoruz!

Mutlu muyuz? Hayırlı olsun!

Ey Vippiler! Düşünün, ayağa kalkın, direnin!